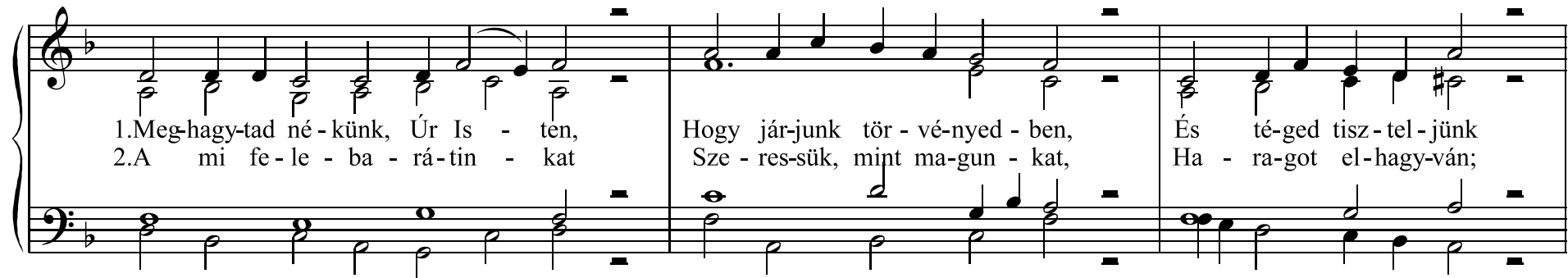

236. Meghagytad nekünk, Úr Isten

Vad Péter Zsigmond

1. Meg-hagy-tad né - künk, Úr Is - ten,
2. A mi fe - le - ba - rá - tin - kat

Hogy jár-junk tör - vé - nyed - ben,
Sze - res - sük, mint ma - gun - kat,

És té - ged tisz - tel - jünk
Ha - ra - got el - hagy - ván;

4

Tel - jes szív - vel, lé - lek - kel,
Sen - ki - nek kárt ne té - gyünk,

És min - den mi e - rőnk - kel
Min - den - hez hí - vek lé - gyünk

Té - ge - det sze - res - sünk.
És él - jünk i - ga - zán.

3. De jaj, mily gyarló életem, Mert Ádámtól születtem: Bűnre vagyok hajló.
Elmémnek gondolatja, Szívemnek indulatja Teellened járó.

4. Szent igédet nem követem, Sőt gyakran elfelejtem, Jókra tunya szívem;
Feleimet gyűlöli, Vagy csak színnel szereti: Mily nehéz énnékem.

5. Méltán ezért haragodat, Érdemlem ostorodat, De jó reménységgel
Nézek fel szent Fiadra Mint kegyes szószólómra, Kiért hozzám tértél.

6. Mert én csak őbenne bízom, Nem használ méltóságom, Mely semmit sem érő.
Ő engem megigazít, Gonosztól megszabadít, Oly igen jó kedvű.